

## HÖBÄRGNING

Söndagseftermiddag. Vi var några av byns pojkar, som stod nere vid vägen och funderade på om vi skulle åka till fotbollsplanen eller cykla in till sta'n och se en matiné-film. Vädret verkade inte så lovande. Mörka moln tornade upp sig, kanske det skulle bli åska och regn. Det var mitt i slåttern. Vädret hade varit gynnsamt och de flesta bönderna hade tagit in det mesta av höet innan helgen. Dock icke Nisses. Det var så mycket annat att ordna med. Stadsresor nu och då för att köpa hem ett och varje, som sedan kunde säljas med någon liten förtjänst. Ett fat med sirap t.ex. där innehållet sockrat sig ordentligt kunde bli till nytta för hela byn under lång tid. Det var populärt med 'sockerserapen' från Nisses, gott på kornmjölsgröt'n. Sedan var det silverråvarna som skulle ha sitt. Denna fördolda rikedom, som snart skulle göra slitet på åkern till ett minne blott, måste skötas på bästa sätt. Köttavfall från slakterierna i sta'n maldes i en stor köttkvarn vid rävgården och blandades till lämplig kost. Dessutom gjordes avmaskning nu och då för att djuren skulle må bra och få fin päls. Råvarna svarade med att yla på kvällarna och i synnerhet på vintern, när det var kallt och månsken, låg rävtjutet som en matta över byn.

Någon kom cyklande från Nisses. Det var ägaren själv, som stannade och undrade vad vi funderade över. Vi sa att vi kanske skulle åka till sta'n och se en film. Det var inte så ofta som vi såg en film. Kostnaden avskräckte, fast matinépriset var överkomligt, 35 öre för barn och 55 öre för vuxna. En stund i en annan värld med vackra människor, som åkte bil, satt vid vackert dukade bord, pussades och hade sig. Det var annat än Backsjö! "Hur kan dom ha så vackra tänder?", sa någon. "Dom ha löstännren allihop", sa Nisse. Han hade full uppsättning för egen del och kunde inte nog prisa detta, som tillät honom att äta sötsaker hur mycket som helst, utan tandvård som följd. Han hade en fantastisk förmåga att under sina stadsresor hitta en massa överblivet, bl.a. karameller av olika slag, stenhårda praliner, som hans pojkar sålde i skolan till facilt pris. Allt detta godis hade många år på nacken men åtgången var strykande och kontant betalning var det inte så noga med. Man fick kredit, inom vissa gränser. Till slut kunde skulden uppgå till en krona och grämelsen var stor.

Nisses pojkar höll sig också framme på fotbollsplanen. Aldrig att de rörde en boll men när vi gnott runt hela kvällen och tungan hängde, vilka var det då som dök upp? Nisses pojkar! De kom knegande med en 5-lit. svagdrickaflaska och ett glas. Sedan fick vi släcka törsten för 10 öre glaset.



"Det blir snart regn så det är ingen mening att ni far till sta'n, sa Nisse. Ta och hjälp mig med höet istället och då det är klart skall vi bjuda på tomtebrus och sedan tar vi fram grammofonen, vi har nya skivor, och då får ni dansa med jänterna så mycket ni vill". Nisse hade två vackra flickor i vår egen ålder och erbjudandet var inte att förakta. Våra färdigheter i dans behövde förbättras och här erbjöds tillfälle. Vi slog till.

Nu blev det full fart. Det fanns två hästar på gården så det gick undan värre. Vi var vana vid detta arbete och vi körde hö både till ladorna i åkern och hem till gården. Det var just ingen annan av gårdens folk som deltog och vi funderade inte så mycket över detta. När allt var klart, hästarna släppta till hagen, och vi hade borstat av oss

allt höböss satte vi oss att vänta på belöningen. Om en stund kom Nisse ut och prisade oss för att vi räddat höet, men nu var det så att flickorna hade cyklat till staden för att gå på bio så det fanns ingen att dansa med och att det nog fick anstå till en annan gång. Det hade kommit besök under tiden och nu kunde det inte bli så mycket mer. Det blev ingen dans och vi fick varken vått eller torrt. Tala om snopet! Aldrig, aldrig att vi skulle sätta vår fot där en gång till, sa vi till varandra när vi gick!  
Det blev inget regn!

Ossian Johansson. –30- talet